

V Praze dne 7. 5. 2017

- Žalobci (stěžovatelé):**
- 1) město Deštná,**
Se sídlem nám. Míru 65, 378 25 Deštná
IČ: 00246506
 - 2) obec Světce,**
se sídlem Světce 15, 378 21 Kardašova Řečice
IČ: 00666921
 - 3) Calla – Sdružení pro záchranu prostředí,**
se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, 370 01 České Budějovice
IČ: 62536761
 - 4) „Za Radouň krásnější z.s.“**
se sídlem Okrouhlá Radouň 36, 378 42 Okrouhlá Radoň
IČ: 26565358

všichni zastoupeni: Mgr. Pavlem Douchou,
advokátem Doucha Šikola advokáti, s.r.o.,
se sídlem Mezibranská 7, 110 00 Praha, IČ: 04442687,
ev. č. 14553

Žalovaný: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlím Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

Osoba zúčastněná na řízení: **Správa úložišť radioaktivních odpadů,**
se sídlem Dlážděná 6, Praha 1
IČ: 66000769

**Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018,
č. j. 8 A 125/2015-129-140**

Soudní poplatek bude zaplacen na výzvu soudu.
Plné moci právního zástupce přiloženy.

I. Shrnutí dosavadního průběhu řízení

- [1] Dne 25. 9. 2013 obdrželo Ministerstvo životního prostředí (dále „MŽP“) **žádost Správy úložišť radioaktivních odpadů** (dále „SÚRAO“) o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Čihadlo (dále „**průzkumné území Čihadlo**“) za účelem zjištění vhodných podmínek pro možnost vybudování podzemního úložiště vyhořelého jaderného paliva a ostatních radioaktivních odpadů (dále „**hlubinné úložiště**“).
- [2] Stěžovatelé se **účastnili správního řízení** před MŽP na základě ust. § 4a odst. 2, věta druhá, zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „geologický zákon“), v jehož rámci uplatňovali námitky.
- [3] Dne 20. 10. 2014 MŽP vydalo pod č. j. 67530/ENV/13 1132/510/13, sp. zn. R 7/13 rozhodnutí, kterým stanovilo průzkumné území Čihadlo, přičemž námitkám stěžovatelů nevyhovělo (dále jen „**rozhodnutí MŽP**“).
- [4] Stěžovatelé podali proti rozhodnutí MŽP v zákonných lhůtách **rozkłady**.
- [5] Ministr životního prostředí (dále též „Ministr“) svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1089/M/15 26164/ENV/15, sp. zn. R/3208 (dále jen „**rozhodnutí Ministra**“) rozklady stěžovatelů zamítl a rozhodnutí MŽP potvrdil.
- [6] Stěžovatelé podali proti rozhodnutí Ministra a proti rozhodnutí MŽP žaloby (dále „**žaloby stěžovatelů**“) podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
- [7] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) **žaloby stěžovatelů zamítl** rozsudkem ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015-129-140 (dále „**napadený rozsudek**“). Napadený rozsudek byl právnímu zástupci stěžovatelů **doručen dne 23. 4. 2018** datovou správou (viz příložená doručenka). Stěžovatelé napadený rozsudek napadají v zákonné lhůtě v plném rozsahu touto kasační stížností z důvodů popsaných dále.

Přílohy:

- Kopie rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1.3.2018, č. j. 8 A 125/2015-129-140
- Doručenka napadeného rozsudku ve formátu ZFO
- Doručenka napadeného rozsudku ve formátu PDF

II. Důvody kasační stížnosti

- [8] Stěžovatelé namítají, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení níže specifikovaných právních otázek soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a dále pro vady řízení spočívající v nesprávném zjištění a vyhodnocení skutkového stavu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a pro nepřezkoumatelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

1. Vady posouzení otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MŽP pro nesprávné vedení správního spisu

- [9] V bodech **78 až 82** napadeného rozsudku vypořádává městský soud otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MŽP pro nesprávné vedení správního spisu, když správní spis neobsahoval veškeré dokumenty týkající se řízení, na něž žádost SÚRAO odkazovala, ani veškeré podklady rozhodnutí MŽP, přičemž některé dokumenty se nacházely pouze na internetových stránkách SÚRAO, navíc v různých verzích.
- [10] Městský soud absenci podkladových dokumentů ve správním spise vypořádává argumentací, že se jednalo o veřejně dostupné dokumenty na internetových stránkách správních orgánů, nebo že šlo o doplňkové dokumenty, které údajně nesloužily jako podklad rozhodnutí MŽP, a že ve správním řízení nebylo prováděno dokazování. Podle názoru stěžovatelů městský soud danou otázku posoudil nesprávně a částečně i nepřezkoumatelně.
- [11] Stěžovatelé v žalobách podrobně rozporovali dostupnost a relevanci dokumentů na internetu, namítali možnosti manipulace s daty a namítali nepřípustnost vedení spisu pouhými internetovými odkazy. Stěžovatelé namítali, že MŽP postupovalo v rozporu s § 17 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále „správní řád“) a rozhodovací praxí soudů. Stěžovatelé konkrétně označili dokumenty, které se jim nikde nepodařilo dohledat, popř. je nedohledali ve verzi použité MŽP. V této souvislosti pak stěžovatelé namítali porušení svých práv na vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
- [12] Městský soud se s žalobními námitkami stěžovatelů vypořádal jen povrchním a neurčitým způsobem (viz body 79 a 80 napadeného rozsudku). Ačkoli v podáních stěžovatelů byly uvedeny konkrétní dokumenty, městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nespécifikoval dokumenty a informace, které údajně posuzoval, a ke kterým se mají vztahovat jeho právní závěry (srov. bod 80 napadeného rozsudku). Namítaným aspektem nepřezkoumatelnosti se městský soud prakticky nezabýval. Městský soud se vyjádřil obecně souhrnně k podkladům rozhodnutí MŽP, přestože některé z nich evidentně nebyly součástí správního spisu (což bylo podstatou námitek), aniž svůj postup blíže vysvětlil. Z odůvodnění napadeného rozsudku není vůbec zřejmé, jakým způsobem městský soud absentující dokumenty přezkoumával, když nebyly součástí správního spisu, podle čeho posuzoval jejich relevanci a jak dospěl k závěru, že součástí spisu údajně být nemusely.
- [13] Stěžovatelé se v průběhu správního řízení domáhali zařazení celé řady dokumentů, na které SÚRAO odkazovala v žádosti o stanovení průzkumného území, do správního spisu, a na které též odkazovalo rozhodnutí MŽP. Tyto dokumenty byly zcela konkrétně označeny v rozkladu stěžovatele č. 3 a v jeho podání ze dne 2. 12. 2013, a též v rozkladu stěžovatele č. 2. Konkrétní dokumenty byly příkladmo označeny též v žalobách stěžovatelů.
- [14] V rozhodnutí MŽP je na str. 14 uvedeno (zvýrazněno stěžovateli): *„Dokumenty, které OS Calla požaduje doplnit do spisu, byly, jak uvádí žadatel, v žádosti uvedeny ve snaze lépe složitou problematiku osvětlit tak, aby byla srozumitelná i neodborné veřejnosti. Tzn., že tyto dokumenty jsou v žádosti zmíněny pouze na doplnění a většina z nich je volně přístupná na internetových stránkách SÚRAO, na což byli účastníci řízení upozorněni v dopise ze dne 25.3.2014. Ze znění námitek OS Calla je navíc zřejmé, že je s obsahem dokumentů, které požaduje doplnit do spisu, detailně seznámeno.“*

- [15] Přitom současně z odůvodnění rozhodnutí MŽP vyplývá, že MŽP při svém rozhodování vyšlo mj. z Koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice, schválené usnesením Vlády České republiky ze dne 15. května 2002 č. 487 (srov. str. 6 a 10 rozhodnutí MŽP), z usnesení vlády ČR č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl schválen Plán činnosti SÚRAO na rok 2013 (str. 10 rozhodnutí MŽP) a usnesení vlády ČR č. 985 ze dne 18. 12. 2013, kterým byl schválen Plán činnosti SÚRAO na rok 2014 (str. 10 rozhodnutí MŽP).
- [16] MŽP v rozhodnutí na str. 11 současně uvádí (zvýrazněno stěžovateli): „**Ministerstvo s odvoláním na výše citované dokumenty dospělo k závěru, že nalezení vhodné lokality pro vybudování HÚ je významným závazkem českého státu, a proto průzkum lokalit vytípaných dříve jako možné pro vybudování HÚ ministerstvo posuzuje jako veřejný zájem s velmi vysokou prioritou.**“
- [17] Dále MŽP na str. 11 a 12 mj. uvádí: „**Z dokumentů, které citoval žadatel v žádosti a které jsou volně dostupné na internetových stránkách SÚRAO, je zřejmé, že lokality byly vytípany tak, aby v první řadě vyhovovaly požadavkům pro výstavbu HÚ z hlediska současných znalostí o geologické stavbě ČR, a také aby nebyly situovány do blízkosti velkých sídel, aby se nenacházely na území národního parku, či chráněné krajinné oblasti, aby nebyly v blízkosti státních hranic. Při hodnocení lokalit se dřívější studie zabývaly problematikou energetiky a spojů, vodohospodářských sítí, ochranných pásem vodních zdrojů a zátopových území, silniční a železniční dopravy, letecké dopravy, ochrany přírody a krajiny, nerostných surovin a horninového prostředí a také ochrany kulturních a historických hodnot. Je tedy zřejmé, že další veřejné zájmy vysoké priority byly již dříve zohledněny a lokality, včetně lokality Čihadlo, byly navrženy tak, aby výše uvedené veřejné zájmy nebyly dotčeny, nebo byly dotčeny v co nejnižší míře. Ze širších zájmových území byly vybrány lokality o rozloze cca 25 km². Podle Předběžné studie proveditelnosti dostupné na stránkách SÚRAO se HÚ skládá z povrchové a podzemní části. Povrchová část by měla zaujímat plochu cca 19 ha, tj. 0,19 km², podzemní část cca 306 ha, tj. 3,06 km², v předpokládané hloubce 500 m pod povrchem, přičemž horizontální vzdálenost povrchové a hlubinné části úložiště může dosáhnout až 5 km. Na takto stanoveném průzkumném území může být s ohledem na následnou velikost HÚ nalezeno takové místo, které bude mít vhodnou geologickou stavbu, a současně budou vyřešeny případné střety zájmu. Ministerstvo konstatuje, že takové veřejné zájmy, které by mohly převážit nad zájmem na vybudování HÚ, byly již dříve vyloučeny. (...) Ministerstvo po provedeném řízení o stanovení PÚZZK dospělo k závěru, že v lokalitě Čihadlo nebyl nalezen takový veřejný zájem, o kterém by bylo možné na základě současného stavu poznání rozhodnout, že převyšuje zájem na průzkumu provedeném za účelem posouzení další perspektivnosti vymezeného bloku klenovského masívu jako hostitelského prostředí pro výstavbu HÚ, a proto rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.**“
- [18] Dále na str. 17 rozhodnutí MŽP uvádí v rámci vypořádání námítky stěžovatele č. 4: „**Pro lokalitu Čihadlo byla zpracována OS zmiňovaná Předběžná studie proveditelnosti lokalita Lodhěřov (Krajíček a kol., 2006), dostupná na stránkách SÚRAO. Přestože lokalita Lodhěřov posuzovaná v předběžné studii se zcela neshoduje s lokalitou Čihadlo, ministerstvo nepovažuje za potřebné pro účely rozhodování o stanovení PÚZZK požadovat zpracování další podobné studie.**“

- [19] Podle § 17 odst. 1 správního řádu platí, že „v každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.“
- [20] Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že „podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé“.
- [21] Odborná literatura k podkladům rozhodnutí uvádí: „Jako podklady pro vydání rozhodnutí (§ 67 odst. 1) mohou správnímu orgánu sloužit všechny údaje a skutečnosti, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, která je předmětem správního řízení, v rozsahu vyžadovaném v § 3 (jde o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti)“, srov. Vedral, J.: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová – Bova Polyglon, 2012, s. 513.
- [22] Nejvyšší správní soud judikuje, že „jak plyne z § 65 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, § 4 odst. 4 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (v současnosti již jde o vyhlášku č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby), jakož i z § 17 odst. 1 správního řádu, správní spis tvoří všechny dokumenty týkající se téže věci. Toto pravidlo se neuplatní pouze tehdy, stanoví-li zákon jinak. Je to ostatně i logické, ve spisu musí zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální „stopu“ postupu řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541).
- [23] Ke shodnému závěru o obsahu spisu dospívá i odborná literatura, podle níž „součástí spisu jsou jak dokumenty, z nichž správní orgán přímo vycházel, tak i ty, které správnímu orgánu „příliš nepomohly“, případně byly získány v rozporu se zákonem. S obsahem spisu není možné svévolně a účelově manipulovat“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 103-106).
- [24] **Vedení spisu v řízení před MŽP nespĺňovalo výše shrnuté požadavky. Vady ve vedení spisu za situace, kdy MŽP vyšlo při svém rozhodování z podkladů, které nebyly součástí správního spisu, zakládají jednak nezákonnost rozhodnutí MŽP pro vady řízení, ale též jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.**
- [25] Z výše uvedených citací rozhodnutí MŽP jakož i z návětí na str. 9 rozhodnutí MŽP („Při svém rozhodování vycházelo ministerstvo z následujících dokumentů:“) je zjevné, že MŽP vycházelo z podkladů, které nebyly součástí správního spisu a jejichž absenci stěžovatelé marně namítali v prvostupňovém řízení, v rozkladech a posléze i ve správních žalobách. MŽP na jedné straně paušálně odmítlo zařadit podklady označené stěžovateli do správního spisu s tím, že jejich význam pro předmět řízení marginalizovalo, avšak na druhé straně minimálně z některých z těchto podkladů při vydání prvostupňového rozhodnutí evidentně vyšlo, přičemž ve vztahu k blíže nespecifikovaným dokumentům poukázalo na jejich dostupnost prostřednictvím internetových stránek SÚRAO, tj. jednoho z účastníků předmětného správního řízení.

- [26] Tyto vady pak nebyly zhojeny ani při vydání rozhodnutí Ministra o rozkladech, když Ministr paušálně odmítl námitky jako účelové, a pouze stručně uzavřel, že z odůvodnění rozhodnutí MŽP vyplývá, na základě jakých podkladů učinilo MŽP závěry při poměrování veřejných zájmů podle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona, resp. že ke všem podkladům rozhodnutí měli stěžovatelé možnost se vyjádřit, přičemž v podaných rozkladech proti předmětnému rozhodnutí stěžovatelé některé z těchto dokumentů komentovali (srov. str. 15 rozhodnutí Ministra).
- [27] MŽP, Ministr ani městský soud nemohli rozumně tvrdit marginální význam dokumentů pro předmětnou věc, když je na ně a na jejich obsah v rozhodnutí MŽP výslovně odkazováno. Není akceptovatelné, aby byli účastníci řízení odkázáni na obsah internetových stránek osoby zúčastněné na řízení, tj. jednoho z účastníků správního řízení, vedeného právě o její žádosti o stanovení průzkumného území. Argumentace Ministra, že se jeden z odvolatelů k dokumentům vyjadřoval a znal jejich obsah, je nepřipustně paušalizující, navíc nedává odpověď na námitku nepřístupnosti příslušných verzí použitých MŽP.
- [28] Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně konstatoval, že správní orgán znemožní správnímu soudu vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, pokud své rozhodnutí založí mj. na obsahu internetové stránky, který však odpovídajícím způsobem nezachytí ve správním spisu. Lze odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že publikování určitých informací na internetu „z těchto skutečností nečiní notoriety. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře odmítl představu, že vědomost o obsahu určité internetové stránky je bez dalšího skutečností obecně známou. Navíc obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 - 70, věc Adam Berčík proti Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem - město, bod 28). Proměnlivé v čase může být též pořadí, v jakém jednotlivé internetové vyhledavače zobrazují na určitý dotaz relevantní výsledky, proměnlivé pak může být i to, jaká relevance bude jednotlivým nalezeným výsledkům přiřazena vyhledávacím programem. Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí“. Nejvyšší správní soud přitom rovněž podotknul, že „s ohledem na přezkoumatelnost správního rozhodnutí je proto také naprosto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení“.
- [29] Rozhodnutí MŽP je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť správní spis neobsahuje všechny podklady, z nichž prokazatelně MŽP při svém rozhodování vyšlo a k nimž při formulaci svých závěrů přihlédlo. Protože k odpovídajícím námitkám nebyly tyto vady odstraněny ani Ministrem v řízení o rozkladech stěžovatelů, shodnou vadou trpí i rozhodnutí Ministra. Nepřezkoumatelností trpí následně i rozsudek městského soudu, neboť městský soud chybně přistoupil k přezkoumávání nepřezkoumatelných správních aktů.

2. Vady posouzení otázky porušení práva stěžovatelů na vyjádření se k podkladům rozhodnutí

- [30] V **bodech 83 a 84** napadeného rozsudku vypořádává městský soud otázku porušení práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí MŽP v rozporu s ust. § 36 správního řádu, když nebylo možné se dostat k některým podkladovým dokumentům a to ani na internetových stránkách SÚRAO.
- [31] Tuto žalobní námitku vypořádal městský soud nejasně, nesrozumitelně a tudíž nezákonně a nepřezkoumatelně, když pouze odkázal na předchozí žalobní bod (viz čl. II/1 této kasační stížnosti) a na nevyhotovené rozhodnutí ve zcela jiném případě (viz čl. II/14 této kasační stížnosti), kdežto v nyní projednávané věci bez jakékoli bližší specifikace uvedl pouze tolik, že „z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci se ke všem podstatným dokumentům v průběhu řízení vyjádřili, když je citovali ve svých podáních. Námitky žalobců týkající se porušení jejich práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí soud považuje za účelové.“ Z takového odůvodnění není zřejmé, kteří žalobci, ve kterých podáních a jaké dokumenty podle městského soudu „citovali“. Není naprosto zřejmé, jaké konkrétní dokumenty považuje městský soud „za všechny podstatné“ a jaké za nepodstatné, když právě ani při vypořádání předchozího žalobního bodu dokumenty nekonkretizuje (viz čl. II/1 této kasační stížnosti). Vypořádání městského soudu je nepřípustně paušalizující, když nerozlišuje mezi jednotlivými stěžovateli ani mezi podkladovými dokumenty, ani mezi fázemi řízení, nemluvě o konkretizaci údajných „citací“, které mají údajně dokládat účelovost námitky stěžovatelů.
- [32] Stěžovatelé považují za nezákonné, nedůvěryhodné a v době elektronických médií za jen stěží pochopitelné a omluvitelné, že v tak celospolečensky závažné otázce jako je hlubinné úložiště jaderného odpadu není správním orgánem veden kompletní, vnitřně konzistentní (a tudíž transparentní, přezkoumatelný) správní spis, který bude obsahovat veškeré podkladové dokumenty, na které je odkazováno, a že bude na ministerské úrovni vedena vážně míněná debata zda a kde si mohli účastníci řízení podkladové dokumenty vlastním přičiněním s použitím internetu sami obstarat, *nota bene* na webu spravovaném jedním z účastníků řízení, jehož zájmy stojí v protikladu se zájmy ostatních účastníků řízení, a že se zcela konkrétními námitkami nedostupnosti konkrétních podkladových dokumentů nebudou orgány veřejné moci (včetně správního soudu) ochotny vážně zabývat.
- [33] Ve vztahu k dodržení pravidel pro vedení spisu a jeho vlivu na zajištění práva účastníků řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí Nejvyšší správní soud judikuje, že „*důsledné respektování pravidel pro řádné vedení správního spisu je předpokladem pro naplnění práva účastníků řízení seznámit se s podklady rozhodnutí prostřednictvím nahlížení do spisu a na něj navazujícího práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, čj. 1 As 164/2012 - 54).

3. Vady posouzení obecné roviny otázky posuzování veřejných zájmů podle ust. § 4a geologického zákona

- [34] V **bodě 62** odůvodnění napadeného rozsudku městský soud konstatuje, že námitky stěžovatelů ohledně posuzování ve veřejných zájmů podle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona neshledal důvodnými především z toho důvodu, že (cit.) „*se tyto námitky míjejí s podstatou a smyslem rozhodnutí o stanovení průzkumného území, jakož následně i s podstatou napadeného rozhodnutí*“. Tento svůj názor pak soud dále rozvádí v **bodech 63 až 65**, kdy argumentuje (stručně řešeno), že rozhodnutím MŽP není předjíáno umístění hlubinného úložiště; smyslem rozhodnutí MŽP je pouze ověřit podmínky umístění; námitky stěžovatelů jsou údajně koncipovány jako by rozhodnutí MŽP bezprostředně směřovalo k umístění hlubinného úložiště; smyslem účasti stěžovatelů v řízení byla ochrana jejich práv souvisejících pouze s průzkumnými pracemi a nikoli s umístěním úložiště; a námitky stěžovatelů „*brojí proti něčemu, o čem to rozhodnutí zatím není*“.
- [35] Stěžovatelé namítají, že výše uvedené právní posouzení městského soudu je chybné a částečně nepřezkoumatelné. Stěžovatelé mají za to, že z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne naopak povinnost MŽP zvažovat při poměrování veřejných zájmů podle **§ 4a odst. 6 geologického zákona** již ve fázi žádosti o stanovení průzkumného území nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na konkrétním zamýšleném budoucím způsobu využití dané lokality.
- [36] Podle ust. **§ 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb.**, o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), v rozhodném znění (dále „**horní zákon**“), platí, že „*zvláštními zásahy do zemské kůry se podle tohoto zákona rozumí zřizování, provoz, zajištění a likvidace zařízení pro ukládání radioaktivních a jiných odpadů v podzemních prostorech*“. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se na zvláštní zásahy do zemské kůry včetně vyhledávání a průzkumu prováděného pro tyto účely vztahují přiměřeně mj. ustanovení § 11 horního zákona, podle něhož je vyhledávání a průzkum, v tomto případě pro zvláštní zásahy do zemské kůry, možné provádět pouze na průzkumném území, které bylo stanoveno podle zvláštních předpisů, tj. podle geologického zákona.
- [37] Podle ust. **§ 4 odst. 8 geologického zákona** „*pro žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásah do zemské kůry platí obdobný postup jako pro vyhledávání nebo průzkum ložisek vyhrazených nerostů*“.
- [38] Podle ust. **§ 4 odst. 2 geologického zákona** musí žádost o stanovení průzkumného území obsahovat náležitosti uvedené pod písm. a) – f) tohoto ustanovení. Žádost musí mimo jiné obsahovat „*cíl*“ průzkumných prací (viz. písm. e).
- [39] Podle ust. **§ 22a odst. 1 geologického zákona**: „*Při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry podle zvláštních právních předpisů se postupuje obdobně jako podle § 4a a 4b.*“
- [40] Podle ust. **§ 4a odst. 6 geologického zákona** pak platí, že (zvýrazněno stěžovateli) „*Ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska*“.

- [41] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, konstatoval, že (zvýrazněno stěžovateli) „**na stanovení průzkumného území není právní nárok. Úkolem ministerstva v řízení o stanovení průzkumného území je porovnat jednotlivé, mnohdy protichůdné, veřejné zájmy a přezkoumatelným způsobem svou úvahu zdůvodnit. Kritéria pro takové posouzení žádosti přitom demonstrativně stanoví ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Správní soudy nemohou tuto úvahu ministerstva nahrazovat, doplňovat či jakkoli modifikovat, ale jejich úloha spočívá v přezkumu zákonnosti postupu a rozhodnutí ministerstva.**“.
- [42] Z výše uvedeného plyne, že při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti z důvodu „vyššího veřejného zájmu“, je důvodem pro její zamítnutí zjištění, že další veřejný zájem převyší zájem na dalším průzkumu a následném využití dané lokality. **V rámci posouzení podle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona je třeba posuzovat nejen zájem na dalším průzkumu, ale současně i zájem na následném využití lokality.** MŽP tak musí v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona posoudit zejména ta hlediska, která jsou demonstrativně uvedena v citovaném ustanovení. Již ve stadiu rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území je při posuzování dalšího veřejného zájmu MŽP povinno posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i **míru zájmu na uvažovaném budoucím využití území, tj. hlubinného úložiště.** Bylo povinností obou správních orgánů v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona, resp. jeho přezkoumání v řízení o rozkladu, poměřovat jednotlivé namítané dílčí veřejné zájmy se zájmem na dalším průzkumu, ale současně i se zájmem na následném využití dané lokality, tj. vybudováním hlubinného úložiště. Při poměrování veřejných zájmů již ve fázi žádosti o stanovení průzkumného území je totiž správní orgán povinen posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na konkrétním zamýšleném způsobu budoucího využití dané lokality, tj. vybudování hlubinného úložiště. Povinnosti přezkoumatelným způsobem posoudit důsledky zamýšleného budoucího způsobu využití dané lokality se nelze zbavit jakýmkoli paušálním nepřezkoumatelným závěrem.
- [43] Úvahy městského soudu prezentované v bodech 63 až 65 napadeného rozsudku nesprávně opomíjejí úvodní obecné posouzení účelu, resp. cíle průzkumných prací směřující k následnému využití území, tzn. k umístění hlubinného úložiště. Přitom **stanovení cíle průzkumných prací je obligatorní náležitostí žádosti o stanovení průzkumného území (srov. ust. § 4 odst. 2 písm. e) geologického zákona).** Cíl průzkumných prací je rovněž vymezen ve výrokové části předmětného rozhodnutí MŽP (srov. rozhodnutí MŽP, str. 1: „*I. Určení zvláštního zásahu do zemské kůry: Průzkumné území je stanoveno za účelem zjištění vhodných geologických, geomechanických, strukturních, geochemických a hydrogeologických podmínek pro možnost vybudování podzemního úložiště vyhořelého jaderného paliva a ostatních radioaktivních odpadů.*“).
- [44] **Námítky stěžovatelů nepředjímalý umístění hlubinného úložiště v dané lokalitě, jak chybně argumentuje městský soud v bodech 63 až 65 napadeného rozsudku, ale zpochybňovaly následné využití průzkumného území, tedy účel, ke kterému mají průzkumné práce sloužit.** Podle názoru stěžovatelů nelze povolovat průzkum bez ohledu na jeho účel, tj. následné využití území, které mají prověřit. Podle přesvědčení stěžovatelů má být ze strany MŽP nejprve obecně zváženo, zda pro danou lokalitu převažuje veřejný zájem na budování hlubinného úložiště nad všemi ostatními relevantními veřejnými zájmy, a pak teprve má smysl provádět detailní průzkumné práce a zjišťovat, zda je daná lokalita

technicky vhodná (srov. výše citovaný účel stanovení průzkumného území). **Bylo by samoučelné a nelogické provádět průzkumné práce, a pak teprve poměřovat střet veřejných zájmů zjistitelných již nyní i bez provádění průzkumných prací.**

- [45] Podle názoru stěžovatelů povinnost MŽP vyhodnotit střet veřejných zájmů nejenom z pohledu průzkumných prací, ale též z pohledu následného využití území, vyplývá *ex lege* přímo z dikce ust. § 4a odst. 6 geologického zákona. MŽP tedy bylo povinno již **z úřední povinnosti** v rámci zjišťování skutkového stavu dle § 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3, věta první, správního řádu identifikovat veřejné zájmy ve smyslu ust. § 4a odst. 6 geologického zákona a následně provést úvahu hodnotící jejich střet z pohledu průzkumu a následného využití území.
- [46] Nadto, v daném případě povinnost MŽP vyhodnotit střet veřejných zájmů i z pohledu následného využití území vyplývala ze skutečnosti, že v tomto směru byly podány **námítky stěžovatelů jako účastníků řízení**, a to námítky velmi podrobné a konkrétní. Stěžovatelé namítali relevanci konkrétních veřejných zájmů a domáhali toho, aby MŽP, resp. Ministr, tyto zájmy zohlednili a přezkoumatelným způsobem zachytili v odůvodnění svých rozhodnutí (srov. § 36 a § 50 odst. 4 ve spojení s ust. § 68 odst. 3 správního řádu).
- [47] Námítky stěžovatelů tedy nebrojily „*proti něčemu, o čem to rozhodnutí zatím není*“ (srov. bod 65 napadeného rozsudku), ale směřovaly k provedení kroku, který měl správně předcházet MŽP, tedy **k provedení správního uvážení MŽP o zřízení hlubinného úložiště při identifikaci a vyhodnocení střetu veřejných zájmů zjistitelných ještě před provedením průzkumných prací**. To, „o čem pak bude další rozhodnutí“ (parafráze bodu 65 napadeného rozsudku), to se pak bude týkat technických otázek umístění hlubinného úložiště, tedy konkrétních geologických charakteristik konkrétní lokality a parametrů hlubinného úložiště, a „o tom“ skutečně nynější rozhodnutí MŽP ještě není, avšak základní obecné koncepční otázky využití území pro účely hlubinného úložiště z hlediska střetu veřejných zájmů mohly a měly být přezkoumatelně vyhodnoceny již nyní, což se nestalo.
- [48] Nutno podotknout, že MŽP výše popsané správní uvážení původně provedlo, resp. hovoří o něm v odůvodnění rozhodnutí (viz str. 9 až 12 rozhodnutí MŽP, srov. „*Ministerstvo proto dále zkoumalo, zda existuje další veřejný zájem, který by převýšil zájem na průzkumu pro zvláštní zásahy do zemské kůry a následném vybudování HÚ.*“), avšak **provedlo je nesprávně a nepřezkoumatelně**, což je podstatou příslušných námitek stěžovatelů.
- [49] **V rozhodnutí Ministra je pak odůvodnění MŽP korigováno**, když Ministr na str. 16 svého rozhodnutí **překvalifikoval postup MŽP tak, že posouzení veřejných zájmů z pohledu zřízení hlubinného úložiště provedlo MŽP údajně nad rámec požadavků zákona**, a že příslušné části odůvodnění rozhodnutí MŽP představují pouhé „*poskytování informací účastníkům o možných budoucích kolizích veřejných zájmů v případě vybudování hlubinného úložiště*“, které však nemají „žádnou relevanci“ pro samotné rozhodnutí MŽP (viz str. 16 dole rozhodnutí Ministra).
- [50] Vzhledem k tomu, že **rozhodnutí MŽP a Ministra tvoří z hlediska přezkumu jeden celek**, pak stěžovatelům nezbyvá než současně pro úplnost namítnout, že výše uvedené správní uvážení **nebylo v řízení před MŽP provedeno vůbec**, resp. namítnout **nepřezkoumatelnost celého postupu podle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona**, protože podle názoru stěžovatelů není možné, aby v rozkladu byly celé pasáže

prvostupňového rozhodnutí zpětně prohlášeny za pouhé „poskytování informací“ nad rámec zákona.

- [51] Z výše uvedených důvodů je třeba odmítnout argumentaci městského soudu **v bodě 91** napadeného rozsudku, že se MŽP údajně zabývalo otázkou konkurujících veřejných zájmů ve vztahu k vybudování hlubinného úložiště, neboť rozhodnutí Ministra provedlo na str. 16 korekci odůvodnění MŽP a tuto úvahu MŽP překvalifikovalo jako pouhé „poskytování informací“ a nikoli správní uvážení o následném využití území ve smyslu ust. § 4a odst. 6 geologického zákona (viz citace výše, str. 16 dole rozhodnutí Ministra).
- [52] Na výše uvedenou argumentaci městského soudu z bodů 62 až 65 napadeného rozsudku úzce navazují **body 85 až 94** napadeného rozsudku, které vypořádávají žalobní námítky stěžovatelů uvedené v žalobách pod bodem **„2.4 při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území“**. Stěžovatelé namítají, že i toto právní posouzení městského soudu je chybné a částečně nepřezkoumatelné.
- [53] Městský soud zde stěžovatelům předně vyčítá, že při odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, použili citaci Městského soudu v Praze, jehož rozsudek byl Nejvyšším správním soudem zrušen. Poukaz městského soudu na tuto nedůslednost stěžovatelé je sice správný, avšak není již správné tvrzení městského soudu, že se tento judikát uvedenou otázkou nezabýval. Jak už bylo citováno v bodě 41, Nejvyšší správní soud tento svůj rozsudek uzavřel následovně: *„Závěrem je třeba zdůraznit, že na stanovení průzkumného území není právní nárok. Úkolem ministerstva v řízení o stanovení průzkumného území je porovnat jednotlivé, mnohdy protichůdné, veřejné zájmy a přezkoumatelným způsobem svou úvahu zdůvodnit. Kritéria pro takové posouzení žádosti přitom demonstrativně stanoví ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Správní soudy nemohou tuto úvahu ministerstva nahrazovat, doplňovat či jakkoli modifikovat, ale jejich úloha spočívá v přezkumu zákonnosti postupu a rozhodnutí ministerstva.“*
- [54] Navazující citace městského soudu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009-142, nijak nevyvracejí argumentační pozici stěžovatelů. Nejvyšší správní soud zde uvádí, že **ust. § 4a odst. 6 geologického zákona umožňuje posuzování veřejného zájmu na dalším využití území, což odpovídá argumentaci stěžovatelů**. Městský soud chtěl patrně zdůraznit, že posuzování následného využití území je podmíněno vážením „dalšího veřejného zájmu“, který musí převyšovat zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, avšak v bodě 88 nevedl v citaci skutečný text odůvodnění rozsudku, ale (pravděpodobně) pouze právní větu uvedenou na webu Nejvyššího správního soudu. Relevantní citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009-142, která se vztahuje k nyní projednávané otázce, a kterou městský soud zmínil až v bodě 89 napadeného rozsudku, zní: *„Zákonodárce sice správnímu orgánu v tomto ustanovení zákona o geologických pracích umožnil posoudit průzkum v návaznosti na následné využití ložiska, jímž může být mimo jiné i těžba, ale podmínil tuto návaznost vážením "dalšího veřejného zájmu", který převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska.“* Podle názoru stěžovatelů citovaný právní názor nijak neodporuje argumentaci, který v žalobě uplatňovali.
- [55] **Stěžovatelé se ve svých námítkách a následně v rozkladech domáhali toho, aby MŽP provedl vážení „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického**

zákona, a aby takto posoudil nejenom průzkumné práce, ale i následné využití území, tj. umístění hlubinného úložiště. Namítáním konkrétních v úvahu přicházejících konkurujících veřejných zájmů se stěžovatelé domáhali rovněž toho, aby takové vážení „dalšího veřejného zájmu“ proběhlo ze strany MŽP určitým věcným způsobem. Stěžovatelé byli k takovým námitkám oprávněni, neboť jako účastníci řízení mohli v řízení před MŽP i v rozkladech **namítat nejenom „zákonost“, ale též „správnost“** rozhodnutí, a mohli se tedy **věcně vyjadřovat k samotné materii správního uvážení o střetu veřejných zájmů.** K tomu srov. ust. § 82 odst. 2 a § 89 odst. 2 správního řádu, ze kterých vyplývá, že účastníci správního řízení mohou namítat nejenom rozpor s právními předpisy, ale též nesprávnost rozhodnutí nebo řízení.

- [56] Městský soud v napadeném rozsudku zdůrazňuje, že MŽP má údajně pouze možnost a nikoli povinnost vážení „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona, přičemž uzavřel, že *„pokud v řízení o stanovení průzkumného území je shledán „další veřejný zájem“, který by mohl převýšit zájem na vybudování úložiště, je nepochybně vhodné tento zájem zohlednit při rozhodování o stanovení průzkumného území, avšak pokud uvedené posouzení správní orgán neučiní, není to samo o sobě důvodem, aby soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí o stanovení průzkumného území“* (viz bod 90 napadeného rozsudku). Takový závěr však nemůže platit ani v obecné rovině, ani v projednávaném konkrétním případě stěžovatelů, kde byly v tomto směru podány námitky. **Městský soud v bodě 90 napadeného rozsudku zavádějícím způsobem posouvá význam citace judikátu Nejvyššího správního soudu.** Pokud Nejvyšší správní soud hovoří o „umožnění“, pak tím nemůže mít na mysli „možnost“, jak ji vykládá městský soud, neboť **ust. § 4a odst. 6 geologického zákona zcela jasně stanoví, že Ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území „zamítne“, a nikoli že ji „může zamítnout“,** jak chybně dovozuje městský soud.
- [57] V nyní projednávaném případě, kde byly v tomto směru podány četné a relativně podrobné námitky účastníků řízení, je pak naprosto vyloučeno, že by se mohlo MŽP jakkoli vyhnout posuzování vážení „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Vážení „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona by obecně mělo být provedeno v základní rovině **z úřední povinnosti** v rámci řádného zjišťování skutkového stavu ve smyslu ust. § 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3, věta první, správního řádu, a jako takové musí splňovat kritéria přezkoumatelnosti. Pokud byly navíc v tomto směru podány námitky, pak bylo povinností MŽP, resp. Ministra, takovou úvahu provést **v rámci vypořádání námitek** účastníků řízení v podrobnosti uplatněných námitek (srov. § 36 a § 50 odst. 4 ve spojení s ust. § 68 odst. 3 správního řádu), tak aby byl naplněny požadavky přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.
- [58] Pokud tedy městský soud v bodě 91 napadeného rozsudku přezkoumával postup MŽP při zjišťování a posuzování „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona, pak podle názoru stěžovatelů **nemůže obstat pouhý odkaz na lakonická konstatování na str. 10 a 11 rozhodnutí MŽP,** ale tato otázka měla být městským soudem vyhodnocena rovněž optikou řádného vypořádání námitek účastníků řízení.
- [59] Navíc, část rozhodnutí MŽP, na kterou odkázal městský soud, je **neurčitá a vnitřně rozporná,** když obsahuje protichůdná konstatování. MŽP nejprve konstatovalo, že *„takové veřejné zájmy, které by mohly převážet nad zájmem na vybudování HÚ, byly již dříve*

vyloučeny“ (str. 11 rozhodnutí MŽP), a současně o několik řádků níže konstatuje, že *„lze předpokládat, že na každé lokalitě existují určité zájmy, které bude nutno více či méně poměřovat se zájmem státu na vybudování HÚ. Takový veřejný zájem bezesporu představuje v lokalitě Čihadlo řada vodních zdrojů“*. MŽP takto nejprve tvrdí, že blíže nespécifikované konkurující veřejné zájmy byly již dříve vyloučeny, a při tom současně předpokládá, že jsou zde další konkurující veřejné zájmy, které bude nutné teprve řešit. Takový přístup nespĺňuje požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění a požadavky na řádné vypořádání námitek účastníků řízení, resp. žalobních námitek.

- [60] Nadto, odkaz městského soudu na obsah odůvodnění MŽP nemůže obstát za situace, kdy MŽP poměřování dílčích veřejných zájmů opřelo o obsah podkladů, které však ani k příslušným námitkám stěžovatelů vznášeným ve správním řízení **nezařadilo do správního spisu** (viz čl. II/1 této kasační stížnosti).
- [61] V neposlední řadě, odkaz městského soudu na obsah odůvodnění MŽP nemůže obstát i z toho důvodu, že **odůvodnění MŽP bylo korigováno rozhodnutím Ministra**, že šlo údajně o pouhé poskytování informací o možných budoucích kolizích a nikoli o správní uvážení ve smyslu ust. § 4a odst. 6 geologického zákona (viz bod 49 této kasační stížnosti).
- [62] Stěžovatelé jsou navíc nuceni namítnout, že v rámci vypořádání žalobních bodů *„2.4 při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území“* **městský soud zcela opomenul vypořádat žalobní argumentaci stěžovatelů, kterou napadali nesprávný právní názor ministra postavený na výrazu „obdobně“ užitým v ust. § 22a odst. 1 geologického zákona**, na kterém chybně založil své rozhodnutí. Stěžovatelé v žalobách namítali, že Ministr na str. 11 rozhodnutí o rozkladech toliko uvedl, že *„jelikož se podle ustanovení § 22a odst. 1 geologického zákona postupuje při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry „obdobně“ jako podle ustanovení § 4a a § 4b geologického zákona, je tím dána povinnost ministerstva poměřovat další veřejné zájmy pouze se zájmem na dalším vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry, a nikoliv již se zájmem na následném vybudování hlubinného úložiště“*. Stěžovatelé dále podrobně rozvedli argumentaci k právnímu významu výraz *„obdobně“* v legislativním textu a namítali, že *„obdobně“* užití nemůže znamenat vyloučení posuzování následného využití území ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Tyto žalobní námítky stěžovatelů městský soud nijak nevypořádal, čímž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

4. Vady posouzení otázky absence základních parametrů hlubinného úložiště ve správním spisu

- [63] V bodě **92 a 93** se městský soud zabýval námitkou stěžovatelů, že na základě současného stavu správního spisu nemůže MŽP kvalifikovaně ve věci rozhodnout, neboť žadatel neuvedl nic, z čeho by bylo možné zjistit parametry budoucího záměru hlubinného úložiště, pro něhož mají být práce na stanoveném průzkumném území prováděny.
- [64] Městský soud k této žalobní námitce uvedl (viz bod 93 napadeného rozsudku), že až na základě provedeného průzkumu bude vybrána vhodná lokalita, která nejlépe spĺňuje podmínky k vybudování hlubinného úložiště, že je tedy předčasné, aby žádost o stanovení

průzkumného území obsahovala „koncept“ zařízení hlubinného úložiště; že žádost podle ust. § 4 geologického zákona nemusí obsahovat jakýkoli „koncept“ zařízení hlubinného úložiště; a že otázka parametrů zařízení hlubinného úložiště ve vztahu k veřejným zájmům bude řešena až v následném řízení o povolení vybudování hlubinného úložiště. Toto právní posouzení městského soudu je chybné a částečně nepřezkoumatelné.

- [65] Městský soud v této své argumentaci přehlíží hned několik aspektů. Jednak ust. § 4 odst. 2 písm. e) geologického zákona výslovně stanoví, že **v žádosti musí být uveden „cíl“ průzkumných prací**, a že tento cíl je výslovně uveden i ve výrokové části rozhodnutí MŽP (srov. bod 43 této kasační stížnosti). Z toho plyne, že ve správním řízení musí existovat a být přezkoumatelně vyjádřena, alespoň rámcová představa o podobě hlubinného úložiště. **Bez rámcové představy o konceptu hlubinného úložiště by ostatně nemohly být ani vytipovány vhodné lokality pro stanovení průzkumného území.** Podle názoru stěžovatelů je logické, rozumné a v souladu se smyslem a účelem geologického zákona, že nejprve je znám základní koncept hlubinného úložiště, jsou vytipovány lokality pro průzkum, a pak teprve probíhá průzkum za účelem ověření přírodních podmínek, podle jehož výsledků se pak uvažuje o podrobnějších parametrech hlubinného úložiště. **Bez znalosti a přezkoumatelného vyjádřené základní koncepce hlubinného úložiště by nemohly být řádně zvažována hlediska dle ust. §4a odst. 6 geologického zákona**, a nemohli by se plnohodnotně vyjadřovat účastníci řízení, což právě v daném řízení nastalo a právě na tyto aspekty mířily námitky stěžovatelů.
- [66] Navíc, městský soud podle všeho přehlédl, že **rámcové koncepční parametry hlubinného úložiště byly ve skutečnosti předem známy, a rozhodnutí MŽP je dokonce výslovně uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí** (viz str. 11 rozhodnutí MŽP, a citace v bodě 17 této kasační stížnosti). Problém je však v tom, že MŽP tyto parametry čerpá z **„Předběžné studie proveditelnosti dostupné na stránkách SÚRAO“** (viz výslovně str. 11 rozhodnutí MŽP), tedy **z podkladu, který nebyl součástí správního spisu**, a proto nemohlo MŽP kvalifikovaně ve věci rozhodnout. Souvisí to s žalobní námitkou neúplnosti spisu (viz čl. II/1 této kasační stížnosti) a porušení práva stěžovatelů na vyjádření k podkladům rozhodnutí (viz čl. II/2 této kasační stížnosti). Argumentace městského soudu v bodě 93 napadeného rozsudku se tedy mýjí nejenom s podstatou žalobní námitky stěžovatelů, ale též s materií přezkoumávaného správního řízení.

5. Vady posouzení otázek posuzování váhy různých aspektů veřejného zájmu ve věci.

- [67] V bodech **95 až 101** napadeného rozsudku vypořádává městský soud otázku posuzování váhy různých aspektů veřejného zájmu ve věci, přičemž v bodech 95 a 96 se vyjádřil obecně (k tomu viz dále) a dále v bodech 97 až 101 k jednotlivým namítaným veřejným zájmům (k tomu viz níže samostatné námitky kasační stížnosti).
- [68] Městský soud v obecné rovině konstatoval, že *„jen z odlišného názoru žalobce nelze vyvodit, že by byla správní úvaha aplikována v rozporu se zákonem“* (viz bod 96 napadeného rozsudku). Městský soud v této své úvaze **zcela pominul, že v dané věci jde především o otázku řádného vypořádání námitek účastníků řízení, takže „odlišný názor“ účastníka a způsob jeho vypořádání ze strany MŽP potažmo Ministra byl podstatný pro posouzení zákonnosti celého správního řízení.** Žalobní bod *„2.5 Ministerstvo životního prostředí nesprávně posoudilo váhu různých aspektů veřejného*

zájmu ve věci“ správních žalob stěžovatelů je **zcela zřetelně uveden odkazem na podané námitky a ne jejich nezohlednění, resp. dezinterpretaci**, z čehož je jasné patrné, že žalobní námitky ad bod 2.5 žalob stěžovatelů směřovaly především proti způsobu vypořádání námitek účastníků řízení. Podle názoru stěžovatelů tedy městský soud posoudil výše uvedenou otázku částečně chybně a neúplně, resp. nepřezkoumatelně.

6. Vady posouzení otázky zohlednění veřejného zájmu na ochraně vod

- [69] V bodě **100** napadeného rozsudku se městský soud vyjadřuje k posouzení veřejného zájmu na ochraně vod. Městský soud zde odkázal na svoji argumentaci k otázce posuzování následného využití území a posuzování „dalšího veřejného zájmu“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Tuto argumentaci městského soud však stěžovatelé považují za chybnou, a proto též odkazují na příslušný čl. II/3 této kasační stížnosti.
- [70] Podle názoru stěžovatelů bylo v daném případě povinností MŽP posoudit veřejný zájem na ochraně vod nejenom z hlediska samotného průzkumu, ale též **z hlediska následného využití území, tj. hlubinného úložiště**, jako potenciálně převyšující „další veřejný zájem“ ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. MŽP tak mělo učinit jednak v rámci **zjišťování skutkového stavu** ve smyslu ust. § 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3, věta první, správního řádu a rovněž jako součást řádného **vypořádání námitek** účastníků řízení, které se takového posouzení domáhaly.
- [71] **MŽP v rozhodnutí existenci veřejného zájmu na ochraně vod v lokalitě Čihadlo uznalo** (viz str. 11 rozhodnutí MŽP), **a navíc i deklarovalo, že hrozí zánik lokálních zdrojů podzemních vod a pokles hladiny podzemních vod, nicméně podle MŽP tyto veřejné zájmy mohou být posuzovány teprve poté, co budou prozkoumány ostatní vytipované lokality** (viz str. 12 rozhodnutí MŽP). MŽP k tomu doslova uvedlo: *„Lze předpokládat, že na každé lokalitě existují určité zájmy, které bude nutno více či méně poměřovat se zájmem státu na vybudování HÚ. Takový veřejný zájem bezesporu představuje v lokalitě Čihadlo řada vodních zdrojů, přičemž na některých z nich bylo stanoveno ochranné pásmo ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, v platném znění (vodní zákon). Podle § 30 odst. 1 vodního zákona je stanovení ochranných pásem vždy veřejným zájmem. Vlastní hlubinná část úložiště by měla být lokalizována do relativně homogenního bloku granitů s nízkou propustností hornin, a proto ovlivnění podzemních vod bude relativně nízké, avšak výstavba HÚ může být spojena s poklesem hladiny podzemní vody a zánikem lokálních zdrojů podzemních vod. Ani tato skutečnost však a priori není důvodem pro zamítnutí žádosti o stanovení PÚZZZK, neboť posoudit, zda tento veřejný zájem převáží nad zájmem státu na vybudování HÚ, respektive na nalezení vhodné lokality pro jeho vybudování bude možné až poté, co budou prozkoumány ostatní vytipované lokality.“*
- [72] Podle názoru stěžovatelů mohla být a měla být existence takových vodohospodářských rizik v základní obecné rovině posouzena již ve fázi hodnocení dle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona. Jak už bylo uvedeno, základní koncepční parametry hlubinného úložiště byly známy (viz bod 66 této kasační stížnosti) a závažná vodohospodářská rizika byla ze strany MŽP identifikována (viz citace výše), takže již ve fázi hodnocení dle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona **bylo jistě možné alespoň v obecné rovině posoudit**, zda tento veřejný zájem převáží nad zájmem státu na vybudování hlubinného úložiště.

- [73] Podle stěžovatelů **za daných okolností bylo MŽP povinno** provést posouzení střetu veřejných zájmů již ve fázi dle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona, a **nikoli je odsouvat** až na další fáze. Taková povinnost MŽP vyplývala jednak z ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3, věta první, ve spojení s ust. § 3 správního řádu, dále z výslovného uvedení hlediska ochrany životního prostředí (jehož složkou jsou i vody) v ust. § 4a odst. 6 geologického zákona, a v neposlední řadě ze skutečnosti, že v řízení před MŽP byly vzneseny námitky účastníků řízení k ohrožení zdrojů pitné vody, a ty bylo povinno MŽP řádně vypořádat.
- [74] Stěžovatelé v žalobním bodu pod rubrikou „*d) posouzení veřejného zájmu na ochraně vod*“ **podrobně rozporovali právní i věcnou argumentaci MŽP a Ministra** k otázkám posuzování veřejného zájmu na ochraně vod v lokalitě Čihadlo, avšak městský soud se s hlavními žalobními námitkami nevypořádal a pouze odkázal na obecnou část odůvodnění jak je popsáno výše.

7. Vady posouzení otázky nesouhlasu dotčených obcí, a nesprávné posouzení otázky zohlednění veřejného zájmu vyjádřeného v referendu města Deštná, obce Lodhéřov a v rozhodnutí zastupitelstva Jihočeského kraje

- [75] V bodě **98** napadeného rozsudku se městský soud vyjadřuje k **posouzení veřejného zájmu vyjádřeného v referendu města Deštná, obce Lodhéřov a v rozhodnutí zastupitelstva Jihočeského kraje**, přičemž uznává, že jde o „určité vyjádření veřejného zájmu“, avšak argumentuje, že referenda měly pouze konzultativní povahu, a že jde pouze o mandát obcí, a nikoli o námitku, kterou by muselo MŽP vypořádat. Městský soud posoudil tuto otázku chybně.
- [76] Námitky místních referend nebyly pochopitelně postaveny tak, že by mělo být MŽP jejich výsledky přímo vázáno nebo že by měly mít účinky veta. Podstatou těchto námitek bylo, že **šlo o objektivně vyjádřený veřejný zájem, který měl být přezkoumatelně zvážen v rámci úvahy podle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona**. Namítané referendum města Deštná, obce Lodhéřov a rozhodnutí zastupitelstva Jihočeského kraje dokládají, že nesouhlas územně samosprávných celků proti hlubinnému úložišti není pouze stanoviskem politické reprezentace, ale že má svůj základ přímo ve vůli občanů příslušných obcí, což zcela jistě posiluje charakter a význam takto deklarovaného veřejného zájmu. Argumentace městského soudu je zavádějící, neboť mandát obcí k uplatňování námitek je dán přímo ze zákona jednak jejich účastenstvím dle § 4a odst. 2 geologického zákona a jednak obecnou úpravou postavení obcí, a není k tomu zapotřebí místní referendum.
- [77] Čl. 8 Ústavy zaručuje **právo obcí na samosprávu**. Podle čl. 100 odst. 1 Ústavy jsou územní samosprávné celky územními **společenstvími občanů**, která mají právo na samosprávu. Obce jsou nositelé veřejného zájmu. Obce jsou **na základě práva na samosprávu oprávněny a ze zákona povinny** (srov. § 2 odst. 2 zákona o obcích) pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chránit veřejný zájem, chránit životní prostředí, zdraví a majetek občanů (srov. § 10 a § 35 zákona o obcích), a chránit obecní majetek (srov. § 38 zákona o obcích). Rozhodování o rozvoji spravovaného území patří mezi základní práva územní samosprávy (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, též např. Koudelka, Z.: Samospráva. Praha: Linde, 2007, s. 143 a násl.).

- [78] Z výše uvedeného vyplývá, že nositeli práva na samosprávu jsou primárně občané obcí a je proto významnou skutečností z hlediska identifikace veřejných zájmů, že **občané příslušných obcí vyjádřili svůj postoj zákonem předvídanou formou přímé demokracie přímo k otázce zřízení hlubinného úložiště**. Přímou vyjádřenou vůli občanů obcí zákonem předpokládanou formou, tj. místním referendem, zakládá objektivně existující a legálně doložený veřejný zájem, který musí být orgány veřejné moci brán v potaz a respektován při poměrování s konkurujícími veřejnými zájmy. Orgány státní správy nemají monopol na definování veřejných zájmů, když ústava a zákon umožňuje a předvídá i jiné cesty pro definování veřejných zájmů, jako je územní samospráva, anebo též místní referendum. Primárním zdrojem veřejných zájmů jsou v demokratickém právním státu občané, a teprve sekundárně výkonná moc (srov. čl. 2 odst. 1 Ústavy: „*Lid je zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní.*“), a **místní referendum, i kdyby pouze konzultativní povahy, je plnohodnotným a rovnocenným zdrojem objektivizace veřejného zájmu**.
- [79] MŽP sice shledalo v závěrech místního referenda veřejný zájem (viz str. 12 a 13 rozhodnutí MŽP) avšak **do poměrování veřejných zájmů ve smyslu ust. § 4a odst. 6 geologického zákona jej přezkoumatelně nezahrnulo**. MŽP se omezilo pouze na obecné tvrzení, že „*Není pochyb o tom, že obce mají právo na vlastní rozvoj, na druhou stranu existují takové záměry, a vybudování HÚ mezi ně rozhodně patří, kde lze takové právo obce omezit.*“ (str. 12 rozhodnutí MŽP), což nelze považovat za přezkoumatelné zvážení, a už vůbec ne za řádné vypořádání příslušných námitek účastníků řízení.
- [80] Stěžovatelé považovali uvedené posouzení veřejného zájmu za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Nicméně **Ministr konstatoval, že k uvedenému veřejnému zájmu nebylo možno přihlídnout**, neboť by nemohla být lokalita nijak dále prozkoumána z hlediska její přijatelnosti pro vybudování hlubinného úložiště (viz str. 10 rozhodnutí Ministra). Takové vypořádání je však nedostatečné, resp. tautologické, protože neprovedení průzkumu lokality je právě zákonným důsledkem převyšujícího veřejného zájmu dle ust. § 4a odst. 6 geologického zákona, takže nelze argumentovat, že veřejný zájem nelze zohlednit z důvodu, že by nemohl proběhnout průzkum. Stěžovatelé v tomto smyslu vznesli žalobní námítky, které však městský soud řádně nevypořádal, a omezil se pouze na zcela nedostatečný a nepřiléhavý argument konzultativní povahy místního referenda (viz bod 98 napadeného rozsudku).
- [81] V bodě **99** napadeného rozsudku reagoval městský soud na žalobní námítky k **posuzování veřejného zájmu na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas**. Městský soud zde pouze odkázal na své vypořádání otázek Plánů činnosti SÚRAO na rok 2013 a 2014, kde dospěl k závěru, že sice SÚRAO postupovalo v rozporu s plánem činnosti na rok 2013, čímž de facto obce „obešlo“, když podal žádost bez jejich souhlasu, ovšem tato vada žádosti a řízení byla zhojena vydáním plánu činnosti na rok 2014. Městský soud však posoudil tuto otázku chybně a částečně nepřezkoumatelně.
- [82] Povinnost přihlídnout k veřejnému zájmu plynoucímu z nesouhlasných vyjádření obcí, podpořených nadto výsledky místních referend, vyplývá **přímo z práva obcí na samosprávu** a z ní vyplývajícího práva vyjádřit se k záměrům majícím dopady na její území (srov. výše bod 77 této kasační stížnosti).

- [83] Relevance vyjádření dotčených obcí coby jednoho z partikulárních veřejných zájmů pak plyne rovněž z **požadavku účinné účasti veřejnosti dle směrnice EURATOM**.
- [84] Taková povinnost vyplývá i z **procesního postavení obcí jako účastníků řízení podle ust. § 4a odst. 2, věta druhá, geologického zákona**, neboť jde o námitku směřující proti „nesprávnosti“ rozhodnutí a řízení (srov. argumentace v bodě 55 této kasační stížnosti) a jako taková musí být řádně věcně vypořádána, což se nestalo.
- [85] **Zatímco MŽP v odůvodnění svého rozhodnutí relevanci tohoto dílčího veřejného zájmu připustilo, Ministr se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil pouze na obecné zpochybnění relevance tohoto kritéria, resp. na paušální a nikterak blíže nezodůvodněný závěr, že k nesouhlasu obcí nebylo podle něho možno přihlídnout jako k veřejnému zájmu, který by převyšoval zájem na dalším průzkumu** (viz str. 10 rozhodnutí Ministra). Z vyjádření Ministra není zjevné, zda k tomuto veřejnému zájmu přihlédl, nebo nikoli, a pokud ano, jakými úvahami snad byl veden při vyslovení závěru o upřednostnění zájmu na dalším průzkumu v dané lokalitě a zájmu na budoucím využití dané lokality pro zbudování hlubinného úložiště.
- [86] **Nesouhlasná vyjádření obcí, nadto podpořená výsledky místních referend, nelze v tomto typu řízení ignorovat** a zcela od nich odhlédnout, neboť představují svého druhu veřejný zájem, jenž musí být v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území poměřován s jinými veřejnými zájmy. Jakkoli v obecné rovině by pravděpodobně většina obcí s realizací obdobných záměrů na svém území nesouhlasila, nelze jistě *a priori* vyloučit vůli některých obcí, byť půjde spíše o jednotlivé případy, upřednostnit např. ekonomicky či jinak výhodnou dohodu o stanovení průzkumného území s cílem budoucího vybudování hlubinného úložiště na jejich území. V žádném případě však takto vyjádřený veřejný zájem svého druhu nelze ignorovat s tím, že bez dalšího nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o stanovení průzkumného území, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí Ministra. Stěžovatelé ostatně ani takový důsledek nesouhlasu obcí v podané žalobě netvrdili a pouze trvali na tom, že je tento veřejný zájem třeba zahrnout mezi zájmy poměřované v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona a přezkoumatelným způsobem se se zásahem do tohoto zájmu vypořádat, což se nestalo.

8. Vady posouzení otázky zohlednění veřejného zájmu hospodárnosti a efektivitě nakládání s veřejnými prostředky

- [87] V bodě **97** napadeného rozsudku se městský soud vyjadřuje k posouzení veřejného zájmu hospodárnosti a efektivitě nakládání s veřejnými prostředky, přičemž argumentuje, že nejprve je třeba provést průzkum vytipovaných lokalit, a že vybudování hlubinného úložiště bez předchozího průzkumu lokality by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti. Městský soud posoudil tuto otázku chybně.
- [88] **Městský soud přehlíží, že alespoň základní koncepční parametry hlubinného úložiště musely být předem známy, jinak by ani nebylo možné vytipovat lokality pro stanovení průzkumného území**, a že tyto parametry známy skutečně byly a byly ze strany MŽP dokonce použity v odůvodnění rozhodnutí, avšak nebyly oficiální součástí správního spisu (viz čl. 66 této kasační stížnosti).

- [89] Námitka hospodárnosti a efektivity nakládání s veřejnými prostředky byla ze strany MŽP vypořádána pouze tak, že jde o záležitost SÚRAO a nikoli MŽP (viz str. 15 rozhodnutí MŽP), a obdobně i ze strany Ministra (str. 9 rozhodnutí Ministra).
- [90] Jak stěžovatelé marně namítali ve správním řízení a před městským soudem, hledisko hospodárnosti a efektivity nakládání s veřejnými prostředky připadá v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona rozumně do úvahy, a v rámci popisu úvah zachycujících vážení a poměrování dílčích veřejných zájmů se v tomto ohledu **nelze omezit na závěr, že je pouze věcí SÚRAO, v jakých lokalitách navrhuje stanovit průzkumné území**. Je tomu tak nejen z toho důvodu, že SÚRAO je organizační složkou státu a je ve svém hospodaření vázána obecnými principy vynakládání veřejných prostředků, ale rovněž i proto, že bez ohledu na osobu žadatele je zájem na efektivním vynakládání veřejných prostředků nepochybně v úvahu připadajícím dílčím veřejným zájmem, jenž musí být při posuzování žádosti brán v potaz.

9. Vady posouzení otázky možnosti ukládání jaderného odpadu v zahraničí

- [91] V bodě **107** napadeného rozsudku se městský soud zabývá **námitkou stěžovatelů, že MŽP mělo zkoumat, zda je dán důvod pro nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, resp. zda není možné uložit nebezpečný odpad do hlubinných úložišť v jiných státech**. K námitkám možnosti uložení radioaktivního odpadu v zahraničí městský soud uvedl pouze tolik, že soudu není známo, že by některý jiný stát na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z České republiky, a dle názoru soudu MŽP údajně ani nebyl povinen se v rozhodnutí touto alternativou zabývat, když se jedná „spíše o politickou, nikoli však právní okolnost“. Městský soud též odkázal na čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/70/Euroatom, dle kterého se radioaktivní odpad primárně uloží v tom členském státě, v němž vznikl. Městský posoudil tuto otázku chybně a do značné míry nepřezkoumatelně.
- [92] Stěžovatelé ve svých rozkladech a posléze v žalobách namítali **možnost, vyplývající z čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM, smluvně zajistit uložení jaderného odpadu na území jiného členského státu**. V žalobách stěžovatelů je tato námitka uvedena pod **bodem 2.6 písm. e)**: *„e) Dalším dokumentem, na který Ministerstvo životního prostředí odkázalo, byla směrnice EURATOM, podle které mají státy hledat alternativní řešení nakládání s jaderným odpadem, tj. uložit ho na svém území nebo si smluvně zajistit uložení na území jiného státu. Žalobce (...) v rámci směrnice EURATOM odkázal na článek 4 odst. 4, podle něhož mohou členské státy pro ukládání radioaktivního odpadu využívat úložišť v jiných členských státech, přičemž Ministerstvo životního prostředí tento aspekt přitom vůbec nezkoumalo při posuzování veřejných zájmů na stanovení průzkumného území, ačkoliv ze směrnice EURATOM bez dalšího dovozovalo veřejný zájem na vybudování hlubinného úložiště a stanovení průzkumného území. (...) Jak již žalobce (...) výše uvedl, ministr životního prostředí stejně jako Ministerstvo životního prostředí zcela ignorují možnost ukládání radioaktivního odpadů a vyhořelého paliva v hlubinných úložištích na území jiných států, ačkoliv je toto posuzování zcela nepochybně spjato s posuzováním veřejných zájmů na stanovení průzkumného území pro takové hlubinné úložiště.“*
- [93] Městský soud v bodě 107 napadeného rozsudku **chybně zrekapituloval význam na čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM a nijak nevypořádal výše citovanou žalobní námitku**

stěžovatelů, že toto ustanovení dává členským státům možnost využívat k ukládání radioaktivního odpadu úložišť v jiných členských státech. Městský soud uvedl k čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM pouze tolik: „Konečně soud odkazuje na čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/70/Euratom, dle kterého se radioaktivní odpad primárně uloží v tom členském státě, v němž vznikl.“, což hrubě zkrsluje skutečný normativní obsah tohoto ustanovení.

- [94] Lze podpůrně podotknout, že v rekapitulaci žalobních námitek v bodě 103 napadeného rozsudku městský soud **opomenul zmínit výše uvedenou nevypořádanou námitku**, když pod bodem e) uvádí pouze druhou část námítka (srov. „V podbodu e) namítl, že se ministr nedostatečně vypořádal s požadavky směrnice Euratom, když účinná účast v řízení nemůže zahrnovat pouze formální postavení veřejnosti, co by účastníka řízení, nýbrž musí vést k faktickému zohlednění zájmů veřejnosti při rozhodování ve věcech zřízení hlubinného úložiště.“).
- [95] Stěžovatelé v žalobě poukazovali na to, že se Ministr v odůvodnění rozhodnutí o rozkladech nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou rozvádějící možnost členských států plynoucí z čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM využívat pro ukládání radioaktivního odpadu úložišť v jiných státech.
- [96] V rozhodnutí MŽP je na str. 10 výslovně uvedeno (zvýrazněno stěžovateli), že MŽP při svém rozhodování vyšlo mj. ze „Směrnice Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. července 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem, stanoví v článku 4, že každý členský stát má konečnou odpovědnost za nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem, jež v tomto státě vznikly. Radioaktivní odpad se uloží v tom členském státě, v němž vznikl, **pokud nedojde k dohodě s jiným členským státem nebo třetí zemí za účelem využívání úložiště v jedné z těchto zemí.**“. Směrnici EURATOM zmiňuje MŽP i na několika dalších místech svého rozhodnutí.
- [97] Stěžovatelé č. 2 a 3 ve svých rozkladech konkrétně namítali: „Dále správní orgán odkazuje na znění Směrnice Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. července 2011. Podle této směrnice mají členské státy hledat alternativní řešení nakládání s jaderným odpadem, tj. uložit ho na svém území nebo si smluvně zajistit uložení na území jiného státu. Chceme upozornit na článek 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/70/EURATOM, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem. Podle tohoto článku nejsou povinny členské státy vybudovávat hlubinné úložiště pro trvalé uložení vyhořelého jaderného paliva a radioaktivních odpadů, jelikož mohou za tímto účelem využívat úložiště v jiných státech, se kterými uzavřou dohodu o takovém využívání úložišť. Úložiště tedy není nutné na území České republiky vůbec zřizovat. Tento aspekt však Ministerstvo životního prostředí při svém posuzování veřejných zájmů zjevně nevezalo v úvahu. Pokud by tedy Česká republika využila této možnosti, kterou jí evropská legislativa nabízí, nebylo by nutné zasahovat do jiných veřejných zájmů (na ochranu přírody a krajiny, ochrany pokojného života obyvatel, apod.) a veřejný zájem na zajištění hlubinného úložiště pro trvalé uložení vyhořelého jaderného paliva a radioaktivních odpadů by se nadále posuzoval pouze z hlediska finančních prostředků státu. Toto posouzení však v napadeném rozhodnutí zcela absentuje.“
- [98] V odůvodnění rozhodnutí Ministra bylo k předmětným námitkám vzneseným v rozkladu uvedeno prakticky pouze to, že Česká republika produkuje jaderný odpad, potřebuje

úložiště a v dohledné době údajně nelze počítat s uložením jaderného odpadu mimo území České republiky (str. 14 rozhodnutí Ministra). Na toto vypořádání reagovali stěžovatelé žalobními námitkami v bodech 2.6 e) (viz citace výše) a též v bodě 2.6 b).

- [99] MŽP na str. 10 rozhodnutí výslovně zmínilo dva svébytné způsoby vyřešení nakládání s jaderným odpadem ve členských státech, které aprobejuje čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM, a to využití úložiště vybudovaného přímo v daném členském státě na straně jedné, a využití úložiště zbudovaného v jiném členském státě či ve třetí zemi na základě dohody s ní (viz citace v bodě 96 této kasační stížnosti). V dalších částech odůvodnění rozhodnutí však již MŽP pracovalo pouze s variantou vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, které bez bližšího zdůvodnění označilo za „veřejný zájem velmi vysoké priority“, aniž by přitom jakkoli uvedlo úvahy, na základě nichž by bylo zjevné, zda a jakým způsobem zvažovalo relevanci druhého způsobu nakládání s jadernými odpady namítaného stěžovateli.
- [100] Stěžovatelé v řízení o rozkladu na tento nedostatek odůvodnění MŽP poukázali a domáhali se toho, aby se ministr v rozhodnutí o rozkladu s problematikou možnosti uložení jaderného odpadu mimo území ČR vypořádal. Zcela konkrétně přitom namítali, že podle čl. 4 směrnice EURATOM není ČR povinna vybudovat na svém území hlubinná úložiště pro trvalé uložení vyhořelého jaderného paliva a radioaktivních odpadů, že ČR může za tímto účelem využívat úložiště v jiných státech, s nimiž uzavře dohodu o takovém využívání úložišť, že tento aspekt však Ministerstvo životního prostředí zjevně nevzalo při svém posuzování veřejných zájmů v úvahu, že pokud by ČR využila této možnosti, nebylo by nutné zasahovat do jiných konkrétně označených veřejných zájmů, a že veřejný zájem na zajištění hlubinného úložiště by se nadále posuzoval pouze z hlediska finančních prostředků státu.
- [101] Ministr však na uvedený okruh námitek zareagoval blíže neodůvodněným závěrem, že v dohledné době údajně nelze počítat s uložením jaderného odpadu mimo území České republiky (str. 14 rozhodnutí Ministra). Ministr blíže nesdělil, na základě čeho vyloučil možnost uložení jaderného odpadu mimo území ČR na základě dohody s jiným státem.
- [102] Za situace, kdy **výše uvedené ustanovení směrnice EURATOM zjevně aprobejuje dva svébytné způsoby řešení nakládání s jaderným odpadem**, nelze bez dalšího v rámci výkonu veřejné moci zvolit bez přezkoumatelného zachycení zvážení relevance druhé varianty preferenci vybudování úložiště na území ČR a aniž by byly pro takový postup uvedeny přezkoumatelné důvody, a přikročit ke konstatování „velmi vysoké priority“ jednoho z variantních řešení, jak učinilo MŽP. Zcela zde absentovalo **skutečné a přezkoumatelné zvážení všech v úvahu připadajících hledisek souvisejících s variantou využití úložiště umístěného v jiném členském státě** (např. zda jsou taková úložiště někde zřízena; pokud ne, v jaké době by se tomu mohlo stát; zda tento postup volí v rámci EU jiné členské státy a v jakém rozsahu; jaké jsou odhadované náklady této varianty; zda lze rozumně očekávat uzavření dohody se státem, který již takové úložiště má či buduje, resp. za jakých podmínek; zda nějaká taková jednání proběhla; porovnání nákladnosti obou variant postupu; promítnutí výše uvedených hledisek do časového harmonogramu prací nezbytných pro případnou volbu druhé varianty apod.)
- [103] Městský soud se s výše popsanou situací vypořádal pouze lakonickým konstatováním, že „mu není známo, že by některý jiný stát na svém území umožňoval ukládání radioaktivního

odpadu z České republiky.“ a neúplným shrnutím údajného obsahu čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM, zcela pomíjejícím rozkladové i žalobní námitky stěžovatelů (viz bod 107 napadeného rozsudku). Obsah bodu 107 napadeného rozsudku nelze považovat za řádné vypořádání žalobních námitek stěžovatelů.

10. Vady posouzení otázky zohlednění veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů

- [104] V bodě **101** napadeného rozsudku se městský soud vyjadřuje k otázce zohlednění veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů, přičemž argumentuje, že SÚRAO nevystupuje v pozici orgánu veřejné moci, tedy může předmětnou činnost může vykonávat stejně jako kterákoliv fyzická nebo právnická osoba, která splní podmínky požadované právními předpisy. Městský soud posoudil tuto otázku chybně.
- [105] SÚRAO je při své činnosti vázána zákonem, provádí správu určitého veřejného rezortu (jak napovídá samotný její název „*Správa ...*“), a je tudíž vázána základními zásadami činnosti správních orgánů. SÚRAO je organizační složkou státu, která ze zákona zastupuje stát v řízení o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry v souvislosti se zřízením hlubinného úložiště. Je vyloučeno, aby si stát ustanovil zástupce a takto se vyhnul uplatnění zásad činnosti správních orgánů.
- [106] Lze též poukázat na to, že na jiném místě napadeného rozsudku městský soud prezentuje názor, že oprávnění SÚRAO k podání žádosti jsou založeny přímo zákonem č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon), dále „atomový zákon“, předmět její činnosti je dán zákonem a její činnost samotná je určována na základě zákona (srov. body 69 až 74 napadeného rozsudku), s čímž však nekoresponduje názor, prezentovaným městským soudem v bodě 101 napadeného rozsudku, že se na SÚRAO při podávání žádosti údajně nevztahují základní zásady činnosti správních orgánů.

11. Vady posouzení otázky, zda podklady shromážděné v průběhu řízení prokazují veřejný zájem na stanovení průzkumného území

- [107] Stěžovatelé ve svých žalobách pod bodem **2.6** rozporovali odkazy MŽP na dokumenty a právní předpisy, které dle rozhodnutí MŽP zvažovalo při zkoumání, zda existuje další veřejný zájem, který by převýšil zájem na průzkumu a následném vybudování hlubinného úložiště, a které měly svědčit pro veřejný zájem na stanovení průzkumného území (viz str. 9 až 11 rozhodnutí MŽP). Městský soud tyto žalobní námitky vypořádal v bodech 103 až 108 napadeného rozsudku, avšak chybně, neúplně, resp. nepřezkoumatelně.
- [108] K žalobním námitkám **ad 2.6 a)** ohledně **§ 26 atomového zákona a porušení Plánu činnosti SÚRAO na rok 2013** městský soud pouze odkázal na předchozí části svého odůvodnění. Městský soud však přehlídí, že zde jsou tyto skutečnosti namítány nikoli, jako porušení zákona, ale jako podklad správní úvahy MŽP výslovně uvedené v rozhodnutí MŽP. Podstatou žalobních námitek na tomto místě bylo, že se nemůže jednat o relevantní podklady pro doložení veřejného zájmu, když současně došlo postupem SÚRAO k jejich porušení, což uznává i městský soud (srov. bod 74 napadeného rozsudku). Z tohoto

pohledu ovšem městský soud žalobní námitku nevypořádal a stěžovatelé jsou tak v tomto bodě nuceni namítnout nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

- [109] K žalobním námitkám **ad 2.6 b)** ohledně **Společné úmluvy o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady** městský soud nekonstatoval nic konkrétního, resp. nejspíše tuto problematiku shrnul v rámci bodu 107, což je předmětem námitek v čl. II/9 této kasační stížnosti. Stěžovatelé jsou tak v tomto bodě nuceni namítnout nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.
- [110] K žalobním námitkám **ad 2.6 c)** ke **Koncepci nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice**, která byla schválena usnesením Vlády ČR ze dne 15. května 2002 č. 487, městský soud konstatoval, že Koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice, není obecně závazný předpis, ale pouze koncepční strategický dokument (viz bod 105 napadeného rozsudku). Argumentace městského soudu je naprosto zavádějící a mýjí se s podstatou žalobní námitky, neboť tento dokument ve věci figuroval nikoli jako závazný předpis, ale jako podklad pro úvahu MŽP o převažujícím veřejném zájmu, čemuž odpovídá právě jeho koncepční strategický charakter. Stěžovatelé namítali, že pokud nebyly finální lokality vybrány do roku 2015 dle časového harmonogramu obsaženého v tomto dokumentu, pak již nelze podle tohoto dokumentu postupovat a takový neaktuální dokument nelze považovat za relevantní podklad pro doložení veřejného zájmu. Odkaz městského soudu na ust. § 2 odst. 1 správního řádu a zásadu legality výkonu veřejné moci se pak zcela mýjí s podstatou žalobní námitky. Přílehavější by byl odkaz na ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a ust. § 50 odst. 3, věta první, správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, a též odkaz na nutnost řádného přezkoumatelného odůvodnění správního rozhodnutí. To je totiž právní rámec předmětné žalobní námitky a tyto principy zde byly porušeny, když MŽP odkazuje na irelevantní podkladové dokumenty, resp. na dokumenty, které nebyly dodrženy.
- [111] K žalobním námitkám **ad 2.6 d)** ohledně **Politiky územního rozvoje 2008** městský soud v bodě 106 napadeného rozsudku uvedl, že z ní nevyplývá nutnost souhlasu obcí a odkázal na to, že nejde o obecný závazný předpis. Stěžovatelé namítají, že podle ust. § 31 zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona. Politika územního rozvoje určuje ve stanoveném období požadavky na konkretizaci úkolů územního plánování v republikových, přeshraničních a mezinárodních souvislostech, zejména s ohledem na udržitelný rozvoj území, a určuje strategii a základní podmínky pro naplňování těchto úkolů. Politika územního rozvoje s ohledem na možnosti území koordinuje tvorbu a aktualizaci zásad územního rozvoje, tvorbu koncepcí schvalovaných ministerstvy a jinými ústředními správními úřady a záměry na změny v území republikového významu a stanoví úkoly zajišťující tuto koordinaci. Politika územního rozvoje je závazná pro pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území. Stěžovatelé v žalobních námitkách namítali, že Politika územního rozvoje 2008 přikazovala vybrat vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště toliko za účasti obcí, přičemž uvedený požadavek na účast obcí musí být vykládán tak, že je třeba souhlasu těchto obcí, jinak by byl s ohledem na zákonnou účast obcí obsoletní. Tento závěr navíc odpovídá znění Plánu činností SÚRAO pro rok 2013. Stěžovatelé v žalobních námitkách dále podrobně rozporovali vypořádání svých námitek v rozhodnutí Ministra.

Městský soud žalobní námitky k výkladu Politiky územního rozvoje 2008 vypořádal prakticky pouze tvrzením opaku bez bližšího odůvodnění a argumentací zpochybňující právní základ rozhodnutí Ministra nevypořádal vůbec. Stěžovatelé jsou tak v tomto bodě nuceni namítnout nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[112] K žalobním námitkám **ad 2.6 e)** se vztahuje čl. II/9 této kasační stížnosti.

12. Vady posouzení otázky zákonnosti postupu SÚRAO při podání žádosti o stanovení průzkumného území

[113] V bodech **68 až 77** napadeného rozsudku vypořádává městský soud otázku postupu SÚRAO při podání žádosti o stanovení průzkumného území, a podle názoru stěžovatelů nesprávně a částečně i nepřezkoumatelně.

[114] Stěžovatelé v rámci svých rozkladů upozorňovali na skutečnost, že SÚRAO je podle § 26 odst. 4 atomového zákona oprávněna vykonávat svou činnost toliko na základě schváleného plánu činnosti. V době podání žádosti SÚRAO o stanovení průzkumného území (24. 9. 2013) byl v platnosti Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 přijatý usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012. Podle Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 byly podmínkou podání žádosti o stanovení průzkumného území souhlasy příslušných obcí s předpokladem písemných dohod (podrobně viz žaloby stěžovatelů). **SÚRAO podala žádost o stanovení průzkumného území bez souhlasu dotčených obcí, a tudíž v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013 a ve smyslu ust. § 26 odst. 4 atomového zákona tak nebyla vůbec k podání takové žádosti oprávněna.**

[115] Podle ust. § 30 odst. 5 správního řádu musí každý, kdo činí úkony (tedy i SÚRAO v rámci podání žádosti), prokázat své oprávnění k takovému úkonu. Pokud toto oprávnění nebylo prokázáno, mělo MŽP k takovému prokázání SÚRAO vyzvat, a popř. řízení zastavit.

[116] **Podle názoru stěžovatelů nemůže obstát závěr, že SÚRAO podala žádost sice v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, ale v souladu s předmětem své činnosti vymezené v § 26 odst. 3 atomového zákona ve spojení s článkem 3 odst. 2 statutu SÚRAO.** Článek 3 odst. 2 statutu SÚRAO stejně jako § 26 odst. 3 atomového zákona totiž pouze stanovují, co je předmětem činnosti SÚRAO, nikoliv jakým způsobem má být tato činnost vykonávána. Navíc činnost SÚRAO podle § 26 odst. 3 atomového zákona má být vykonávána právě na základě plánu činnosti SÚRAO, který je zakotven v § 26 odst. 4 atomového zákona a ze systematického hlediska musí mít přednost před obecnou úpravou činnosti SÚRAO. Pokud navíc Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 stanovuje pro určité činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona přísnější podmínky, pak musí mít tyto podmínky přednost před obecným vymezením činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona. V opačném případě by podmínky obsažené v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 byly toliko obecnou proklamací a ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona by postrádalo smysl.

[117] **Plán činnosti SÚRAO na rok 2014, schválený usnesením vlády č. 985 až dne 18. 12. 2013, na který městský soud odkazuje (viz bod 74 napadeného rozsudku), vymezuje činnost (oprávnění) SÚRAO až na rok 2014 a nemůže tedy zhojit nezákonnost, ke které došlo podáním žádosti SÚRAO již v září 2013.** Podle názoru stěžovatelů nelze v průběhu řízení takto zpětně legalizovat nelegální postup SÚRAO, jako organizační složky

státu. Správní řízení se zahajuje podáním žádosti a v předmětném řízení má žádost klíčovou funkci neboť do značné míry předurčuje předmět správního uvážení (srov. ust. § 4 geologického zákona, zejména odst. 2 a odst. 8). **Nelegálním úkonem nemohlo být řádně zahájeno správní řízení a tato vada nemohla být automaticky bez dalšího zhojena pouhým vydáním plánu činnosti SÚRAO na rok 2014.**

- [118] Lze přitom podpůrně odkázat na právní zásady, že z bezpráví nemůže povstat právo (*ex iniuria ius non oritur*), nebo že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti (*nemo turpitudine suam allegare potest*). K tomu srov. např. Nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2849/07, bod 29, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.-j- 4 As 70/2017 – 44, bod 16.
- [119] Námitku jednání SÚRAO naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu **dle § 41 písm. f) atomového zákona** městský soud nevyřadil, a pouze potvrdil postup v rozhodnutí Ministra, kde tato námitka nebyla rovněž vypořádána. Stěžovatelé jsou tedy nuceni v tomto bodě namítnout nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

13. Chybné nevyhovění návrhu stěžovatelů na doplnění dokazování

- [120] V **bodě 109** napadeného rozsudku městský soud konstatoval, že navržené důkazy nemohou ničeho změnit, neboť se jedná toliko o vyjádření postoje k „politické otázce“ a současně odkázal na ust. § 75 s. ř. s. Podle názoru stěžovatelů mělo být jejich návrhu na doplnění dokazování vyhověno, neboť obsah předmětného **vyjádření ministra průmyslu a obchodu Jana Mládky učiněné na tiskové konferenci dne 15. 7. 2016 za přítomnosti ředitele SÚRAO** dokazuje, že v lokalitě Čihadlo jiné veřejné zájmy, které podrobně popisuje žaloba, a které byly před tím marně namítány ve správním řízení, převyšovaly a převyšují zájem na dalším průzkumu ve smyslu ust. § 4a odst. 6 geologického zákona. Z vyjádření ministra plyne, že v případě průzkumných území, kde nebyl dán souhlas obcí, není a nebyl dán dostatečně vážný veřejný zájem na průzkumu, resp. že jej v těchto lokalitách převyšovaly a převyšují zájmy obcí na samosprávném rozvoji obcí a zájem na hospodárném a efektivním nakládání s veřejnými prostředky. Z obsahu vyjádření ministra taktéž vyplývá, že v rozhodnutích MŽP a ministra životního prostředí nebyla věnována náležitá pozornost identifikaci veřejných zájmů a posuzování jejich vážnosti a vzájemného poměru. **Podle názoru stěžovatelů vyjádření ministra průmyslu a obchodu dokazovalo skutkový stav celkového procesu, tedy i stav v době rozhodování MŽP a ministra životního prostředí o rozkladech.**

14. Nezákonný odkaz na rozsudek šestého senátu Městského soudu v Praze

- [121] V **bodě 60 a v bodě 84** odůvodnění napadeného rozsudku městský soud (osmý senát) odkázal na **odůvodnění rozsudku šestého senátu Městského soudu v Praze ve skutkově a právně obdobné věci ze dne 27. 2. 2018 č. j. 6 A 131/2015-110**, s tím že šlo o podobnou věc, okruh námitek byl ve značné míře shodný a šestý senát naprostou většinu žalobních námitek shledal nedůvodnými.
- [122] Dne 1. 3. 2018, kdy proběhlo ústní jednání v nyní projednávané věci stěžovatelů a byl vynesena napadený rozsudek, nebylo dosud k dispozici písemné ani ústní vyhotovení odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 č. j. 6 A 131/2015-110,

na které městský soud odkázal. Kompletní písemný rozsudek byl k dispozici až na konci března 2018. Stěžovatelé, resp. jejich právní zástupce, neměli možnost reagovat na argumentaci, obsaženou v odůvodnění rozsudku na které městský soud odkazoval, a které nemohli mít k dispozici při ústním jednání a před vynesením napadeného rozsudku. Nadto, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 č. j. 6 A 131/2015-110, žalobě vyhověl a zrušil příslušné rozhodnutí ministra životního prostředí. Je tedy krajně matoucí, když městský soud v napadeném rozsudku deklaruje, že „*neshledal důvod se od závěrů šestého senátu odchýlit*“ a přitom ve výsledku dospěl k závěru opačnému a žalobu zamítl. Je tedy vyloučeno, aby městský soud odkázal na rozsudek č. j. 6 A 131/2015-110 jako takový, neboť ten ve výroku žalobě vyhověl, takže odkaz mohl směřovat pouze na obsah odůvodnění, a to přitom nebylo ke dni 1. 3. 2018 k dispozici. Z pohledu stěžovatelů **budí značnou pochybnost, z jakého podkladu tedy městský soud dne 1. 3. 2018 při ústním jednání a v okamžiku vynesení napadeného rozsudku vycházel, když dosud nebylo k dispozici odůvodnění rozsudku, na který odkazoval.** Postup městského soudu takto budí dojem, že řešení příslušných právních otázek bylo finalizováno kabinetním způsobem mimo soudní spis a mimo soudní síň, odtrženě od konkrétního případu stěžovatelů, bez možnosti stěžovatelů účastnit se takového „nalézání práva“. Takový postup městského soudu podle stěžovatelů představuje porušení jejich práva na soudní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny.

III. Závěrečný návrh

Stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud vydal tento rozsudek:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015-129-140, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

popřípadě, pokud na základě kasační stížnosti dospěje k závěru, že lze postupovat dle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., aby Nejvyšší správní soud vydal tento rozsudek:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015-129-140, se zrušuje

II. Rozhodnutí Ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1089/M/15 26164/ENV/15, sp. zn. R/3208, se zrušuje

III. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 10. 2014, č. j. 67530/ENV/13 1132/510/13, sp. zn. R 7/13, se zrušuje

město Deštná
obec Světce
Calla – Sdružení pro záchranu prostředí
„Za Radouň krásnější z.s.“